

μια αφήγηση για το Δεκέμβρη του 2008 με το βλέμμα στραμμένο προς τους αγώνες που έρχονται

Όποιος θέλει να βλέπει τον Δεκέμβρη του '08 ως «μπάχαλα» χωρίς περιεχόμενα, τα οποία να δείχνουν προς την καταστροφή του καπιταλισμού (ως κοινωνική σχέση), μάλλον δεν ενδιαφέρεται πραγματικά για τις κινήσεις που δημιουργούν οι από τα κάτω και λειτουργεί (συνειδητά ή και όχι) προς όφελος της σταθεροποίησης, της καπιταλιστικής πραγματικότητας. Για εμάς οι πρακτικές που επέλεξαν τα υποκείμενα που βρέθηκαν στο δρόμο, τις ημέρες εκείνες, είχαν πολύ ξεκάθαρα περιεχόμενα, τα οποία αποτυπώνονται και στις προκηρύξεις που γράφτηκαν κατά τη διάρκεια της εξέγερσης. Η αφορμή για να βγει το ετερόκλητο πλήθος των εξεγερμένων στο δρόμο ήταν η δολοφονία του Γρηγορόπουλου, όμως τα περιεχόμενα που αυτοί έδωσαν ήταν πολύ πιο πλούσια από τη στείρα επίθεση στους μπάτσους. Αυτό που σκανδαλωδώς απουσίαζε από τον Δεκέμβρη ήταν η διατύπωση αιτημάτων, κάτι που καθιστούσε την κατάσταση μη διαχειρίσιμη τόσο από την πλευρά του κράτους, όσο και από την πλευρά των αριστερών κομμάτων που συνηθίζουν να «αγκαλιάζουν» τους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες με σκοπό να αντλήσουν πολιτική υπεραξία από αυτούς και εν τέλει να τους οδηγήσουν πίσω, στο δρόμο της κανονικότητας.

Η χρήση της κοινωνικής αντιβίας με τόσο μαζικούς όρους (και χωρίς να είναι μπροστάρηδες οι «ειδικοί» κανενός πολιτικού χώρου), καθ' όλη τη διάρκεια της εξέγερσης, αποτέλεσε μια επίθεση στο ιδεολόγημα της ασφάλειας. Χαρακτηριστικό, σύγχρονο παράδειγμα για το πώς χρησιμοποιείται το ιδεολόγημα αυτό για την καταστολή των κοινωνικών αγώνων, αποτελεί η απεργία των εργολαβικών υπαλλήλων του ΑΠΘ. Τα ΜΜΕ με τη συμβολή του πρύτανη, emphaticά δηλώνανε όλες τις προηγούμενες μέρες πως στο ΑΠΘ επικρατεί καθεστώς ανομίας και πως αλληλέγγυοι γρονθοκοπούσαν καθημερινά τους (κατάπτυστους για εμάς) εθελοντές (ή «εθελοντές») οι οποίοι προσπαθούσαν να μαζέψουν τα σκουπίδια. Αυτή η περιγραφή, για όποιον κυκλοφορεί στο πραγματικό ΑΠΘ και όχι σε αυτό που κυκλοφορούν οι δημοσιογράφοι που εξυπηρετούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου, απέχει πολύ από την πραγματικότητα και ουσιαστικά αποτελεί ένα τρόπο ώστε να «απονομιμοποιηθεί» ο αγώνας των εργολαβικών υπαλλήλων στα

μάτια της κοινωνίας και να περιοριστούν οι αντιδράσεις για την εισβολή των ΜΑΤ, την οποία ετοιμάζανε τον τελευταίο καιρό και πραγματοποιήθηκε την περασμένη Παρασκευή. Η εξέγερση του Δεκέμβρη αμφισβήτησε αυτόν τον υλικό και ιδεολογικό μηχανισμό καταστολής, με τη διάχυση πρακτικών σε πολλά μέρη της Ελλάδας (αν και η Αθήνα αποτέλεσε το κέντρο αυτών), οι οποίες υπό καθεστώς ομαλότητας δεν θα ήταν ανεκτές.

Ένα άλλο πεδίο αμφισβήτησης της καπιταλιστικής πραγματικότητας υποδεικνύουν οι επιθέσεις των εξεγερμένων στις βιτρίνες των καταστημάτων, εμπορικών κέντρων κτλ και οι απαλλοτριώσεις εμπορευμάτων. Και σε αυτό το σημείο αξίζει να εξετάσουμε τη σύνθεση των υποκειμένων που συμμετείχαν στην εξέγερση. Αυτή περιλαμβάνει νεαρούς, κυρίως, μετανάστες, εργαζόμενους που απασχολούνται με ελαστικές μορφές εργασίας και μένουν άνεργοι κατά διαστήματα (πολύ συχνό είναι το φαινόμενο νέων που απασχολούνται με ολιγόμηνες συμβάσεις και μετά τα βγάζουν πέρα για μεγάλα διαστήματα με το επίδομα ανεργίας ή και βοήθεια από το σπίτι τους), και μαθητές που είδαν στο πρόσωπο του Γρηγορόπουλου κάποιον κοντινό τους αλλά και οι οποίοι γνωρίζουν (λιγότερο ή περισσότερο συνειδητά) ότι η ζωή που τους περιμένει δεν είναι παραδεισένια

(στους δρόμους βρέθηκαν και φοιτητές, απασχολούμενοι με ικανοποιητικούς όρους καθώς και άλλες υποκειμενικότητες, απλώς επιλέγουμε να σταθούμε στις παραπάνω). Οι δύο πρώτες κατηγορίες (κυρίως) αποτελούσαν και αποτελούν τα κοινωνικά κομμάτια που βιώνουν την καπιταλιστική εκμετάλλευση, με τους χειρότερους όρους. Είναι άνθρωποι που κάνουν κακοπληρωμένες δουλειές, βρίσκονται σε αυτό που λέμε «μαύρη εργασία», ταλαντεύονται μεταξύ εργασίας και ανεργίας, και βλέπουν ότι ο καπιταλισμός τους επιφυλάσσει μόνο την περαιτέρω υποτίμησή τους. Οι επιθέσεις στις βιτρίνες λοιπόν, εξέφρασαν την επιθυμία για την καταστροφή της πραγματικότητας που μοιράζει υποσχέσεις καταναλωτικής ευτυχίας, τις οποίες μπορεί να κρατήσει όλο και για λιγότερους. Μιας πραγματικότητας όπου οι άνθρωποι έχουν πάρει τη θέση των αντικειμένων, και τα εμπορεύματα έχουν εξυψωθεί σε υποκείμενα τα οποία διαμεσολαβούν κάθε ανθρώπινη σχέση.

Τέλος, η απουσία ενός οργανωτικού ή πολιτικού κέντρου το οποίο θα καθοδηγούσε την εξέγερση, καθώς και οι συνελεύσεις που προέκυψαν κατά τη διάρκειά της, αποτέλεσαν κριτική στην πολιτική, ως δραστηριότητα διαχωρισμένη από την κοινωνική ζωή και άρα στην ανάγκη για τη διαμεσολάβηση φορέων που θα παράγουν την πολιτική για την υπόλοιπη κοινωνία (αυτοί μπορεί να είναι οργανώσεις, συνδικάτα, το κράτος).

Ο Δεκέμβρης συνάντησε τα όρια του και δεν κατάφερε να ανατρέψει την καπιταλιστική οργάνωση της κοινωνίας. Έτσι τα πεδία που έστρεψε την οργή του το πλήθος παραμένουν ανοιχτά. Στο διάστημα που ακολούθησε, η επίθεση του κεφαλαίου προς τις εκμεταλλεζόμενες αυξήθηκε και αυξάνεται όσο επιχειρείται η αναδιάρθρωση και λαμβάνονται νέα μέτρα. Σε αυτή τη συνθήκη, και προφανώς χωρίς να θέλει να αντιμετωπίσει ένα νέο Δεκέμβρη, το κράτος επιστρατεύει διαρκώς, υλικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς πειθάρχησης των εκμεταλλεζόμενων.

Σε μια διαδικασία να προφυλαχτεί το κεφάλαιο και να εξασφαλιστεί η κερδοφορία του, προβάλλεται επιτακτικά το ιδεολόγημα της εθνικής ενότητας. Μιας ενότητας δηλαδή, που αποκρύπτει ότι (και) στην ελληνική κοινωνία υπάρχουν εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενοι, αφεντικά και κακοπληρωμένοι εργάτες των οποίων τα συμφέροντα είναι αντικρουόμενα και ασυμβίβαστα. Τη στιγμή λοιπόν που οι μεγαλοκαθηγητάδες του ΑΠΘ αμείβονται από χίλιες μεριές και έχουν γεμάτους τραπεζικούς λογαριασμούς, οι απλήρωτοι

εργολαβικοί εργαζόμενοι καλούνται να πειθαρχήσουν στις μειώσεις των μισθών τους στα 490€ και στο αβέβαιο μέλλον της επισφαλούς εργασίας «για το καλό της πατρίδας μας», στο πλαίσιο του οποίου παίρνονται όλα τα μέτρα.

Οι μετανάστες δαιμονοποιούνται, καθίστανται υπαίτιοι της μειωμένης κερδοφορίας των μαγαζιών, επικίνδυνοι για τη δημόσια υγεία και φυσικά κατάλληλοι για στρατόπεδα συγκέντρωσης. Κανείς βέβαια δεν αναφέρει τα κυκλώματα που αναλαμβάνουν τις μετακινήσεις των μεταναστών και τα κέρδη που αυτά βγάζουν, κρατώντας τους σε ομηρία και βάζοντάς τους να δουλεύουν μέχρι να ξεπληρώσουν για τις μετακινήσεις αυτές. Τις μετακινήσεις προς ένα περισσότερο αξιοπρεπές μέλλον.

Την ίδια στιγμή, το κράτος ρίχνει το βάρος στην «ασφάλεια των πολιτών του και τη διατήρηση της νομιμότητας». Μια ασφάλεια που το προφίλ της κλονίστηκε κατά τη διάρκεια του Δεκέμβρη, όπως αναφέρουμε πιο πάνω, και τα επόμενα χρόνια δόθηκε βάρος για να ξαναχτιστεί, ώστε με ευκολία να καταδεικνύεται κάθε «αποκλίνουσα συμπεριφορά» ως αντικοινωνική και επικίνδυνη. Έτσι το κράτος αναλαμβάνει τη λειτουργία της διασφάλισης, της ασφάλειας, έχοντας το βλέμμα στραμμένο προς την καταστολή των κοινωνικών αγώνων (αλλά και των μικρότερων, καθημερινών αντιστάσεων) με την συγκατάθεση της πλειοψηφίας της κοινωνίας που μένει απαθής. Και έτσι φτάσαμε στην εισβολή των ΜΑΤ στο εργοστάσιο της Ελληνικής Χαλυβουργίας, στην εκκένωση της κατάληψης Δέλτα, στην είσοδο των ΜΑΤ την ημέρα της 17Ν στο ΑΠΘ και τη σύλληψη 16 ατόμων μπροστά στο χώρο της πρυτανείας, και στην τελευταία είσοδο τους στο Α.Π.Θ. και τη σύλληψη των 11 εργολαβικών υπαλλήλων.

Η εξέγερση δεν αποτελεί για εμάς κάποιο φετίχ, αλλά μια συνθήκη έμπρακτης αμφισβήτησης μέσα στην οποία εκφράζονται οι ταξικές αντιθέσεις και εμφανίζονται δυνατότητες καταστροφής της καπιταλιστικής σχέσης. Βλέπουμε την θέση μας διαρκώς δίπλα στους υπόλοιπους εκμεταλλεζόμενους και ενάντια στο κεφάλαιο. Συνεπώς δεν περιμένουμε την επόμενη εξέγερση για να δράσουμε ανταγωνιστικά προς αυτό, αλλά εντοπίζουμε το στοίχημα στις αυτό-οργανωμένες κοινότητες αγώνα των από τα κάτω και στη συλλογικοποίηση των καθημερινών αντιστάσεων μας, προσπαθώντας πάντα να ξεπεράσουμε τα όρια των διεκδικητικών αγώνων που δίνουμε και γνωρίζοντας πως **όλα συνεχίζονται...**